

Arrest

nr. 88 327 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DER STRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 22 mei 2012 België binnen en dient een asielaanvraag in op 25 mei 2012.

Op 31 mei 2012 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 7 juni 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze vragenlijst en op 12 juni 2012 wordt verzoeker opgeroepen voor gehoor.

Op 18 juni 2012 wordt verzoeker gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Indiase nationaliteit bezitten, een Sikh zijn en afkomstig zijn van het dorp (...) in het district Hoshiar Pur (deelstaat Punjab). U zou nooit politiek actief zijn geweest en zou geen problemen hebben met de Indiase politie of het gerecht. U verklaarde als landbouwer uw brood te hebben verdiend. Ongeveer vier en een half jaar geleden zou uw vader aan twee broers uit jullie dorp, S. en M. Singh, een leegstaand stuk grond hebben gegeven die zij gratis konden gebruiken. Eind maart 2012 zouden jullie jullie grond hebben teruggevraagd, maar zij zouden dit hebben geweigerd. Op 2 april 2012 zou het tot een gevecht zijn gekomen. S. Singh zou enkele vrienden uit naburige dorpen, waaronder zijn aan drugsverslaafde vriend, eveneens met de naam M. Singh, bijeen hebben geroepen. Uw vader zou door deze M. Singh geslagen en geduwd zijn. Hierop zou u M. Singh hebben verwond door hem met een ijzeren staaf op zijn hoofd te slaan. Na dit voorval zou u naar uw zus in een naburig dorp zijn gevlucht. De vrienden van het slachtoffer zouden wraak hebben willen nemen en in het ouderlijk huis naar u op zoek zijn gegaan. Op 12 april 2012 zou u het dorp van uw zus hebben verlaten en naar Delhi zijn vertrokken. De volgende dag, op 13 april 2012, zou u India in het bezit van uw eigen paspoort en een visum voor Turkije hebben verlaten. Na een verblijf van een tweetal weken in Turkije zou u per auto en per boot naar Griekenland zijn doorgereisd. Hierna zou u per vrachtwagen naar Italië zijn gereisd. In Milaan zou u een trein hebben genomen naar Frankrijk (Nice en Parijs) en nadien per trein naar België zijn gekomen. U zou op 22 mei 2012 in België zijn aangekomen. Op 25 mei 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees voor wraakacties vanwege de vrienden van M. Singh. U verklaarde dat M. Singh geen klacht tegen u heeft ingediend omdat hij op het moment van het incident drugs had genomen en hij wist dat de grond aan uw familie toebehoorde. De dorpsverste zou na uw vertrek door uw vader zijn ingeschakeld om het grondconflict tussen uw familie en S. Singh en zijn broer op te lossen.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Voor wat betreft de door u aangehaalde asielmotieven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen vrees haar oorsprong vindt in gebeurtenissen die behoren tot de privé-sfeer en het gemeenrecht. U verklaarde niet naar uw geboorteland te kunnen terugkeren uit vrees voor represailles vanwege de vrienden van M. Singh, die u tijdens een ruzie -die zijn oorsprong vindt in een grondconflict- verwondde met een ijzeren staaf (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.8). Ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de motieven waarop u uw actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling. De kern van het probleem waarop u zich baseert is louter van gemeenrechtelijk aard, hetgeen niet ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie. Uit uw asielmotieven blijkt dat u niet geviseerd wordt omwille van uw politieke of

religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie of omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep, maar enkel omdat de (volgens u aan drugsverslaafde) vrienden van M. Singh uit zijn op wraak nadat u hem met een ijzeren staaf neersloeg. Dergelijk problemen hebben geen uitstaan met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw geboorteland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou moeten koesteren. Zo heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat uw problemen het lokale niveau overstijgen en u aldus niet op een andere plaats in India zou kunnen wonen om zo eventuele problemen met vrienden van M. Singh te ontlopen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaring als zou u in Delhi geen verwanten hebben, wijzigt hieraan niets (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Evenmin maakte u aannemelijk waarom u voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met de vrienden van M. Singh geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Indiase overheid. Uit uw asielrelaas blijkt nergens dat u gezocht bent door de politie of het gerecht (zie gehoorverslag CGVS, p.4, p.11). Alsook kende u in het verleden nooit enigerlei problemen met de Indiase overheid en kon u probleemloos met uw eigen paspoort en een visum voor Turkije uw geboorteland verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uw verklaring als zou u geen klacht hebben ingediend omdat de politie geld vraagt en uw familie dit niet heeft wijzigt deze vaststelling evenmin (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verder dient te worden opgemerkt dat u uitermate vage verklaringen aflegde aangaande de situatie voor M. Singh sinds uw vertrek uit India. Zo moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of hij nog in het ziekenhuis ligt (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd of het slachtoffer naar aanleiding van het voorval op 2 april 2012 al dan niet door de politie werd ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verder dient te worden opgemerkt dat u heel vaag bleef aangaande de identiteit van de personen die u vreest. U raakte niet verder dan te stellen dat zijn 'vrienden' (waarvan u verklaarde dat het drugsgebruikers zijn) uit zijn op wraak en u zoeken. Meer informatie over hun identiteit kon u niet verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Dat u zich over de identiteit van de personen die u vreest en over de situatie van het slachtoffer niet ernstig informeerde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat het voor u niet onmogelijk is om hierover informatie te vergaren. U heeft immers nog contact met uw zus in India (zie gehoorverslag CGVS, p.2 en p.8).

In dit verband dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde teneinde uw identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas te kunnen staven.

Bovenstaande elementen doen het CGVS besluiten dat u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming wordt geweigerd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Voorafgaand aan de drie middelen voert verzoeker het volgende aan:

"Voorafgaand: verdedigbare grief op grond van 3 EVRM vereist onderzoek ex nunc en schorsende werking van het beroep

10. Op grond van artikel 39/2 § 2 van de -Vreemdelingenwet staat tegen de bestreden beslissing enkel een annulatieberoep open.

11. Voorafgaand wenst verzoeker op te werpen dat een dergelijk annulatieberoep niet de waarborgen biedt opgelegd door artikel 13 EVRM (het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) 'wanneer een asielzoeker een verdedigbare grief heeft op grond van artikel 3 EVRM (verbod van foltering). Bovendien heeft het Europees Hof van Justitie in het arrest Salah Sheekh de noodzaak van een onderzoek ten gronde en ex nunc onderstreept.

12. Met name verhindert het huidig ingesteld beroep dat nieuwe elementen worden aangedragen.

13. Daarnaast vereist de rechtspraak dat het beroep automatisch schorsende werking heeft indien een verdedigbare grief wordt aangevoerd op grond van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering naar het land van herkomst.

14. Ook is artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet niet verenigbaar met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (doeltreffende voorziening in rechte), en artikel 39 van de Richtlijn van 1 december 2005 van de Raad betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de Vluchtelingenstatus (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel).

15. Het feit dat India, het land van herkomst van verzoeker, voorkomt op de lijst van veilige landen, vastgesteld bij het Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, is geen vrijgeleide om te oordelen dat verzoeker geen verdedigbare grief zou hebben op grond van artikel 3 van het EVRM. Immers, zoals hieronder aangetoond zal worden is het KB van 26 mei 2012 aangetast door een onwettigheid en dient het buiten beschouwing gelaten te worden. Daarnaast schendt artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het KB Veilige Landen aangenomen werd, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

16. Aan de directe werking van artikel 3 en artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU kan niet getwijfeld worden. Derhalve heeft het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de EU op grond van een algemeen rechtsbeginsel voorrang op internrechtelijke normen.

17. Alleszins is uw Raad gehouden tot volkenrechtconforme interpretatie van internrechtelijke normen. Uw Raad moet dus bepaling 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet uitleggen aan de hand van het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de EU. Uw Raad kan deze bepaling bijgevolg niet toepassen in geval van verdedigbare grief. In dat geval is een daadwerkelijk rechtsmiddel noodzakelijk.

18. Uw Raad is eveneens gehouden tot richtlijnconforme uitlegging van artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenrecht. Aangezien de omzettingstermijn van de Procedurerichtlijn verstreken is (sinds 1 oktober 2008) impliceert dit de verplichting om richtlijnstrijdige regels van nationaal recht buiten toepassing te laten. Deze richtlijnconforme-uitlegging verhindert uw Raad om artikel 39/2 § toepassing te laten vinden.

19. Op grond van het bovenstaande dient uw Raad artikel 39/2 § 2 buiten toepassing te laten en aldus uitspraak te doen met volle rechtsmacht en de schorsende werking van het huidig ingesteld beroep te verlenen.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Opdat een beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in feite en in rechte. Artikel 13 vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen. In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 EVRM, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïe en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136); dat verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

Het volstaat dat de administratieve rechter toezicht uitoefent op de wijze waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit onderzoek heeft gedaan. Optredend in het raam van een schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid, stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, “ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, (hij) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden (is) tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.” (zie de op 17 februari 2011 in algemene vergadering gewezen arresten van de Raad: zie bv. RvV (A.V.) 17 februari 2011, nr. 56 201, r.o. 3.3.1.2).

Ook voldoet volgens het Grondwettelijk Hof de rechterlijke toets door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de vereisten van artikel 13 EVRM (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

Wat het schorsend effect betreft van het ingestelde jurisdictioneel beroep, blijkt uit de samenlezing van artikel 13 EVRM met de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd in een vaste rechtspraak sinds de uitspraken op 17 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in algemene vergadering verenigd, dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering van rechtswege geschorst is gedurende drie werkdagen na de kennisgeving en dat alle (en dus niet alleen de onder artikel 13 EVRM vallende beroepen) binnen de beroepstermijn ingediende vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een imminente verwijderingsmaatregel, van rechtswege schorsend zijn tot aan de uitspraak door de Raad. Daarnaast heeft de verzoeker ook nog de mogelijkheid om, indien hij reeds een gewone vordering tot schorsing heeft ingediend, binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, een

vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen, hetgeen eveneens schorsend is van rechtswege (RvV (A.V.) 17 februari 2011, nrs. 56 201 - 56 204 en 56 207- 56 208).

De omvang van de annulatiebevoegdheid houdt volgens het Grondwettelijk Hof in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net als de Raad van State, een jurisdictionele toetsing uitoefent zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. Hij gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer de Raad voor vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing vernietigt, dan dient de overheid zich te schikken naar het arrest. Indien de overheid een nieuwe beslissing neemt mag hij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren. Indien hij in de vernietiging berust wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan. M.a.w., de stelling dat het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (en bij de Raad van State, afdelingen Bestuursrechtspraak) slechts een wettigheidstoezicht is, is een stelling die geen steun vindt in rechte. De omvang van de annulatiebevoegdheid en de vaststelling dat de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan bevelen (in voorkomend geval bij uiterst dringende noodzakelijkheid) en ook voorlopige maatregelen kan bevelen, deed het Grondwettelijk Hof besluiten dat de rechtzoekenden beschikken over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtcollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overw. B.16.3. Zie ook RvV (A.V.) 2 maart 2010, nrs. 39 684 t.e.m. 39 687.). Deze bevoegdheid voldoet aan de waarborg van het recht op een rechter die volle rechtsmacht heeft, d.i. die de bevoegdheid heeft zich uit te spreken over alle pertinente feitelijke en juridische vragen, met inbegrip van de evenredigheid, mbt. het geschil (A. ALEN en K. MUYLLE, Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Mechelen, Kluwer, 2011, 860-861).

Verweerder meent dat gezien bovenstaande vaststellingen het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de Europese standaarden ter zake wat het recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming betreft.”

2.1.3. Verzoeker voert aan dat tegen de bestreden beslissing enkel een annulatieberoep openstaat en geen beroep met volle rechtsmacht. Daarnaast heeft het annulatieberoep geen schorsende werking terwijl dit wel vereist is indien er een verdedigbare grief wordt aangevoerd op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.1.3.1. Inzake het ontbreken van een beroep in volle rechtsmacht

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Het kernpunt van verzoekers betoog komt neer op de stelling dat het annulatieberoep op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven in artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323*).

Vervolgens wordt benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS 2 juli 2008*) het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers betoog een theoretisch betoog is aangezien hij in deze nergens het bestuurlijk feitenoordeel of de vastgestelde feiten betwist en niet aangeeft welke nieuwe elementen hij *ex nunc* zou willen laten onderzoeken. De ganse zaak blijft dan ook beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het aangehaalde advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State en het arrest van het Grondwettelijk Hof dient geconcludeerd te worden dat het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat het door hem ingeroepen grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte strengere vereisten voorziet dan artikel 13 van het EVRM of dat dit een beroep met volle rechtsmacht inhoudt zoals hij het in zijn verzoekschrift schetst. In dit verband wordt ook verwezen naar punt 2.2.3. van dit arrest.

Tevens dient te worden benadrukt dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest bepaalt dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

2.1.3.2. Inzake het ontbreken van de schorsende werking van het beroep

Verzoeker verduidelijkt dit als volgt: *“Daarnaast vereist de rechtspraak dat het beroep automatisch schorsende werking heeft indien een verdedigbare grief wordt aangevoerd op grond van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering naar het land van herkomst.”*

Er dient te worden opgemerkt dat beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet uitgaan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verwijderingsmaatregel bevatten. De commissaris-generaal is niet bevoegd voor het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel.

De omstandigheid dat tegen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst enkel een annulatieberoep kan worden ingesteld, heeft gevolgen in verband met de uitvoering van mogelijke verwijderingsmaatregelen. In zijn arrest van 27 mei 2008 nr. 81/2008 heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat geen bepaling van de Grondwet of van een internationale overeenkomst de wetgever verplicht om op algemene wijze een beroep met schorsende werking in te stellen. Het Grondwettelijk Hof stelt in punt B.36.3 van dit arrest ondermeer:

“Zo verplicht artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens de wetgever niet een schorsende werking toe te kennen aan een beroep dat tegen een administratieve beslissing wordt uitgeoefend, behalve indien een dergelijke schorsende werking noodzakelijk is om “de uitvoering [te] verhinderen van maatregelen die strijdig zijn met het [Europees] Verdrag en waarvan de gevolgen potentieel onomkeerbaar zijn” (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 79; EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50; EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin [Gaberamadhien] t. Frankrijk, § 58).”

Verzoeker doelt bijgevolg op een latere eventuele verwijderingsmaatregel die zou volgen op huidige bestreden beslissing. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker tegen een latere eventuele verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan instellen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, is van rechtswege schorsend, zodat aan de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel is voldaan.

Deze van rechtswege schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, werd uiteengezet in de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2011 met nrs. 56 201, 56 202, 56 203, 56 207 en 56 208. Daarin wordt het volgende overwogen:

“2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij

wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin

besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.”

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het ontbreken van een schorsende werking van het beroep wordt opgevangen door de mogelijkheid van het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Eerste middel: schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet
Doordat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet
Terwijl artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet klaarblijkelijk de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.*

3.2.1. Uitwerking van het eerste middel

20. In de bestreden beslissing verwijst de tegenpartij in haar motivering eerst naar artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

21. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming van een onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat (in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3) of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade (zoals bepaald in artikel 48/4).

22. Volgens de indieners van het amendement heeft deze bepaling tot doel om het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure tegen te gaan, het aantal asielaanvragen te doen dalen en de behandeling van de dossiers te versnellen.

23. Voor onderdanen van een veilig land van herkomst geldt in het kader van hun asielaanvraag voortaan een omkering van de bewijslast. De indieners van het voorstel stelden hierover het volgende: Het gegrondheidsonderzoek bij de niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag van een onderdaan uit een veilig land van herkomst genereert een zekere omkering van de bewijslast. Een individueel onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er voor de asielzoeker geen vrees bestaat voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst. Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging, worden genomen. (wij onderlijnen)

24. Bij arrest van 4 maart 1993 vernietigde het Grondwettelijk Hof (toen Arbitragehof) de bepaling ingevoegd op 18 juli 1991 in de Vreemdelingenwet met betrekking tot de dubbele 5% regel.

25. De dubbele 5% regel, in wezen een bepaling omtrent veilige landen, bepaalde dat een asielaanvraag onontvankelijk kon worden verklaard indien de vreemdeling afkomstig was uit een land waarvan, in het voorgaande kalenderjaar, minstens 5% van de asielzoekers afkomstig is en het blijkt dat minder dan 5% van de definitieve beslissingen hebben geleid tot een erkenning als vluchteling uit dat land.

26. Het Hof stelde dat de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover er een redelijke verantwoording bestaat. Die moet worden beoordeeld met inachtneming van het doel en de gevolgen van de bestreden maatregel alsmede van de aard van de in het geding zijnde

beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel.

27. Het Hof stelt vast dat de bestreden bepaling de omkering van de bewijslast oplegt aan de vreemdeling die zich vluchteling verklaart en die onder toepassing van de bestreden bepaling valt.

28. Het Hof stelt vervolgens vast dat ook al steunt het onderscheid op objectieve vaststellingen, en houdt het verband met het nagestreefde doel, de bepaling niet evenredig is met dat doel. Ze kan immers bereikt worden door de toepassing van andere bepalingen van de Vreemdelingenwet, met name artikel 52 § 1, 2° dat zonder onderscheid geldt voor alle vreemdelingen die zich vluchteling verklaren. Het Hof besluit tot een onderscheid dat niet verenigbaar is met de (toenmalige) artikelen 128, 6 en 6bis van de Grondwet.

29. De huidige bepaling 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tegenpartij de bestreden beslissing nam, neemt eveneens een dergelijke omkering van de bewijslast op. Net die omkering van de bewijslast werd door het Grondwettelijk Hof in haar arrest 20/93 als ongrondwettig bevonden.

30. Het feit dat de indieners stellen dat het hier gaat om een 'zekere omkering van de bewijslast' is louter semantiek. Uit de bewoordingen van de wet blijkt immers duidelijk, zoals ook door de indieners aangehaald in hun toelichting bij de bespreking van het amendement, dat het aan de asielzoeker toekomt om voldoende elementen naar voor te brengen dat hij daadwerkelijk wordt vervolgd. De omkering van de bewijslast wordt daarenboven slechts opgelegd aan 1 ' categorie van derdelanders (met name onderdanen afkomstig van een veilig land van herkomst), en maakt in die zin een schending uit van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

31. De omstandigheid die het Hof in haar arrest 20/93 aanhaalde, met name dat het nagestreefd doel kan bereikt worden door de toepassing van andere bepalingen van de Vreemdelingenwet, is nog steeds vervuld.

32. Het artikel 52 § 1, 2°, van toepassing op alle vreemdelingen, waar het Hof naar verwees, bestaat nog steeds en kan toegepast worden.

33. Daarnaast kan op grond van artikel 52/2 § 2 de Commissaris-generaal voor de Vreemdelingen en de Staatlozen beslissen binnen een termijn van 15 dagen (nadat de minister of zijn gemachtigde ter kennis gebracht heeft dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag) over de toekenning van de vluchtelingenstatus óf de subsidiaire beschermingsstatus indien de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal verzoekt om de aanvraag bij voorrang te behandelen.

34. Bovendien is het onderscheid tussen asielzoekers afkomstig uit derde landen, met name zij die afkomstig zijn van een veilig land van herkomst en zij niet afkomstig van een veilig land nog groter nu, bij de niet in overweging neming van hun asielaanvraag op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, aan de eersten op grond van artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet slechts een annulatieberoep, zonder schorsende werking, open staat, en geen beroep ten gronde.

35. In zijn arrest 81/2008 heeft het Grondwettelijk Hof aanvaard dat voor onderdanen afkomstig van een lidstaat van de Europese Unie slechts een annulatieberoep, zonder schorsende werking, open staat. Het moet echter vastgesteld worden dat unieburgers en onderdanen van derde landen geen vergelijkbare categorieën zijn. Niet vergelijkbare categorieën kunnen maar gelijk behandeld worden als daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Dit is hier niet het geval.

36. Artikel 57/6/1 is de omzetting van de artikelen 29 tot en met 31 van de Procedurerichtlijn.

37. Op grond van artikel 31 van de Procedurerichtlijn kan een derde land dat als veilig land is aangemerkt voor de asielzoeker alleen dan als een veilig land beschouwd worden als hij de nationaliteit van dat land heeft, of hij staatloos is, en voorheen van- dat land afkomstig is, en wanneer hij geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen.

38. De omstandigheid, en voor zover de tegenpartij dit zou opwerpen, dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van het betreffende artikel uit de Procedurerichtlijn doet niet ter zake. Immers, een wet kan strijdig zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ook al is ze de omzetting van een Europese Richtlijn, in dit geval de Procedurerichtlijn.

39. Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest van 26 juni 2008 met betrekking tot de omzetting van de Richtlijn van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de toegelaten beperking inzake het recht op verblijf van polygame kinderen op grond van gezinshereniging het volgende geoordeeld:

[t]en slotte kan aan de Staten verleende machtiging om beperkingen op de gezinshereniging te formuleren niet zo worden geïnterpreteerd dat ze de wetgever toestaat de artikelen 10 en 11 te schenden.

40. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt nergens dat de wetgever rekening heeft gehouden, of willen houden, met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (die erga omnes geldt). Nochtans is de vergelijking treffend. De omstandigheden en het voorwerp zijn volledig gelijkaardig. Dat

ondertussen de *Procedurerichtlijn* het concept van veilige landen heeft ingevoerd, en dit als dusdanig kan omgezet worden in nationaal recht, doet niets af aan de vaststelling van klaarblijkelijke ongrondwettigheid. Immers, zoals hierboven gesteld, kan een Europese Richtlijn nooit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet machtigen.

41. Op grond van hetgeen dat voorafgaat kan er geen twijfel bestaan over de schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

42. Bijgevolg dringt het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof zich op. Verzoeker stelt volgende formulering voor aan uw Raad:

Schendt artikel 57/6/1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd, dat het, enerzijds, een verschil in behandeling in het leven roept tussen asielzoekers afkomstig van derde landen, met name voor asielzoekers afkomstig van een veilig land van herkomst en asielzoekers afkomstig van een onveilig land van herkomst, zonder dat dit verschil objectief en redelijk verantwoord is en waarbij de maatregel niet in overeenstemming is met het nagestreefde doel, en anderzijds een gelijke behandeling in het leven roept tussen verschillende categorieën van personen, met name asielzoekers afkomstig van een veilig (derde)land van herkomst en asielzoekers afkomstig van een lidstaat van de Europese Unie, zonder dat deze gelijke behandeling objectief en redelijk verantwoord is, en in overeenstemming is met het nagestreefde doel?

43. Voor zover nodig, wenst verzoeker erop te wijzen dat de voorwaarden van artikel 26 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vervuld zijn.

44. Het antwoord op de prejudiciële vraag is onontbeerlijk om uitspraak te kunnen doen omtrent de gevolgen van artikel 57/6/1. De bestreden beslissing, genomen op grond van 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, geeft namelijk slechts aanleiding tot een annulatieberoep zonder schorsende werking op grond van artikel 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet.

45. Het antwoord op de prejudiciële vraag heeft dus een directe impact op de bevoegdheid van uw Raad met betrekking tot het huidig ingesteld beroep. Als het antwoord op de bovenstaande vraag positief is, impliceert dit dat uw Raad zich zal moeten uitspreken met volle rechtsmacht en dat aan dit ingesteld beroep, in elk geval, een schorsende werking diept te worden verleend.

46. Het eerste middel is gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verweerder verwijst in deze naar de wil van de wetgever die stelt :

“Tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend dooreen onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord en streeft een wettig doel na m.n. het optimaliseren van de middelen die aan de raad zijn toegekend, het vermijden van achterstand en het versnellen van de asielpcedure zoals voorzien in het regeerakkoord.

Deze wet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade, (eigen onderlijning)

Vermits er aldus geen gevaar bestaat dat de terugleiding van betrokkene naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de *Procedurerichtlijn* en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het niet onredelijk onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, in gesteld op grond van artikel 39/2, 5 1, tweede lid, (eigen onderlijning).

Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld ” (Parl. Doc. 53 1825/003)

Gezien het onderscheid tussen asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst en andere asielzoekers zowel redelijk als objectief verantwoord is, meent verweerder dat de opgeworpen schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet niet opgaat.

Het eerste middel is niet gegrond.”

2.2.3. Verzoeker meent dat er een schending is van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent dat artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast inhoudt en verwijst in dit verband naar de visie van de indieners van het voorstel. Verzoeker wijst erop dat het Grondwettelijk Hof reeds in het arrest 20/93 van 4 maart 1993 oordeelde dat een omkering van de bewijslast voor een bepaalde categorie van asielzoekers niet verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om te toetsen aan de Grondwet. Verzoeker kan bijgevolg voor huidig beroep de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker inzake de schending van het gelijkheidsbeginsel en de omkering van de bewijslast verwijst naar de visie van de indieners van het voorstel, dient te worden opgemerkt dat in de Memorie van Toelichting zelf hierover geen standpunt terug te vinden is (memorie van toelichting bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 1825/001). In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt het volgende vermeld:

“De wet voorziet een specifieke procedure tot niet-inoverwegingname met kortere termijnen voor de behandeling van asielaanvragen van personen afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst. Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

Uit dit vermoeden zou inderdaad kunnen worden afgeleid, zoals verzoeker stelt, dat er *in casu* een omkering is van de bewijslast. De vraag rijst of het weerlegbaar vermoeden dat er in hoofde van de asielzoeker uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel, omdat dit vermoeden niet speelt voor asielzoekers afkomstig uit andere landen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker vergelijkt de situatie van asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst met de situatie van asielzoekers niet afkomstig uit een veilig land van herkomst en meent dat het onderscheid niet te verantwoorden is. Verder vergelijkt verzoeker de situatie van asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst met die van asielzoekers afkomstig uit een EU-land en meent dat de gelijke behandeling die hier bestaat, niet gerechtvaardigd is.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst kan vergelijken met asielzoekers niet afkomstig uit een veilig land van herkomst. De Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in de invoering van een lijst van veilige landen van herkomst, met strikt omliggende criteria voor de beoordeling van welke landen een veilig land van herkomst kunnen zijn. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 27 van de procedurerichtlijn, blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene criteria rekening wordt gehouden:

“Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;

- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.”

In casu is dit onderzoek gebeurd en heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn advies gegeven. Verzoeker kan niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst, waarover voorafgaand dit onderzoek heeft plaatsgevonden, vergelijken met asielzoekers afkomstig uit landen waarover geen voorafgaand onderzoek heeft plaatsgevonden.

In dit verband wordt tevens verwezen naar de conclusie van de advocaat-generaal bij het Europees Hof van Justitie van 6 september 2012 in de zaak C-175/11, waarin hij de mening is toegedaan dat artikel 23, leden 3 en 4 van de Procedurerichtlijn aldus moeten worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat bepaalde categorieën asielverzoeken, omschreven naar de nationaliteit of het land van oorsprong van de asielzoeker, versneld of bij voorrang behandelt. De advocaat-generaal overweegt het volgende:

“65. In asielzaken en met name in het bij richtlijn 2005/85 ingevoerde systeem, moet worden bedacht dat de nationaliteit van de asielzoeker een bepalende rol speelt.(25) Zijn land van oorsprong zal immers richtinggevend zijn voor de beslissing van de beslissingsautoriteit, gelet op het feit dat laatstgenoemde verplicht is om zich te informeren over de algemene situatie in dat land(26) teneinde vast te stellen of er al dan niet sprake is van gevaar voor de asielzoeker en, in voorkomend geval, behoefte aan bescherming.

66. Dat is overigens de reden waarom de wetgever van de Unie het begrip veilige landen van herkomst heeft ingevoerd, volgens welk, indien een derde land als zodanig kan worden beschouwd, de lidstaten het als veilig moeten kunnen aanmerken en aannemen dat het voor een bepaalde asielzoeker veilig is.(27) Aldus moeten de lidstaten kunnen vertrouwen op de door de Raad van de Europese Unie vastgestelde gemeenschappelijke minimumlijst van veilige landen van herkomst(28) en het asielverzoek behandelen op basis van de weerlegbare veronderstelling dat dat land veilig is.(29) De lidstaten kunnen zelf krachtens artikel 30 van richtlijn 2005/85, voor de behandeling van asielverzoeken andere derde landen dan die op de gemeenschappelijke minimumlijst, als veilige landen van herkomst aanmerken.

67. Daartoe en teneinde de behandeling van asielverzoeken te vergemakkelijken heeft de wetgever van de Unie zelf bepaald dat de lidstaten kunnen bepalen dat een behandelingsprocedure voorrang krijgt of wordt versneld indien het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd.(30) De nationaliteit zal hier derhalve noodzakelijkerwijs als rechtvaardigingsgrond dienen voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling. Bijgevolg is het beroep op dat criterium in geen geval op zich in strijd met richtlijn 2005/85.

68. Wanneer er bovendien sprake is van een uit hetzelfde land afkomstige massale toevloed van asielverzoeken, lijkt het in overeenstemming met de door deze richtlijn nagestreefde doeltreffendheid om deze asielverzoeken bij voorrang te willen behandelen, aangezien het personeel dat is belast met deze behandeling beter op de hoogte is van de gevaren waaraan de onderdanen van dat land kunnen worden blootgesteld, omdat dat personeel geacht wordt voordeel te hebben van precieze en bijgewerkte informatie met betrekking tot de heersende algemene situatie in genoemd land. De behandeling van asielverzoeken wordt aldus vergemakkelijkt en versneld, hetgeen eveneens in het belang van de asielzoekers is.

69. Aangezien richtlijn 2005/85 is bedoeld om een minimumkader voor procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in te voeren, door zich ervan te vergewissen dat de lidstaten de

minimum vereisten die met name in hoofdstuk II daarvan worden vastgesteld, eerbiedigen, moet volgens mij het onderzoek inzake het ontbreken van discriminatie onder een andere invalshoek plaatsvinden.

70. Naar mijn mening moet de situatie van asielzoekers, die zich allen in een vergelijkbare situatie bevinden omdat zij allen internationale bescherming nastreven, worden vergeleken naar gelang hun behandeling gedurende de procedure van toekenning van de vluchtelingenstatus. Het gevaar van discriminatie zou niet, zoals ik zojuist heb gesteld, kunnen liggen in het beroep op de nationaliteit als criterium voor een procedure bij voorrang of een versnelde procedure, maar in de gevolgen daarvan indien zij, door hun structuur en termijnen, degenen die er het voorwerp van zijn de waarborgen zouden onthouden die artikel 23 van richtlijn 2005/85 vereist, welk artikel bepaalt dat deze waarborgen op alle soorten procedures van toepassing zijn.”

Waar verzoeker meent dat het niet kan dat asielzoekers afkomstig uit een EU-land en asielzoekers afkomstig uit een veilig derde land op dezelfde manier behandeld worden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd dat het om een identieke behandeling zou gaan, gezien onderdanen van een EU-land niet vallen onder de Procedurerichtlijn waarvan artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt.

Op het verzoek van verzoeker om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient bijgevolg niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hierboven aangetoond, *in casu* niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Artikel 26, § 2, 2°, tweede lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat *“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(…), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”* Er wordt daarom niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd, zoals de raadvrouw van verzoeker ter zitting heeft aangegeven, dat er op 20 augustus 2012 bij het Grondwettelijk Hof een beroep werd ingediend tegen de wet van 19 januari 2012 die het nieuwe artikel 57/5/1 van de vreemdelingenwet heeft ingevoerd, gekend onder het rolnummer 5469.

Op haar vraag ter zitting van 25 september 2012 om de uitspraak in huidige zaak uit te stellen tot het Grondwettelijk Hof uitspraak heeft gedaan in deze zaak, wordt niet ingegaan.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending, door het KB Veilige Landen, van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, al dan niet samen gelezen met de artikelen 29 tot en met 31 en bijlage 2 van de Procedurerichtlijn en van de materiële motiveringsplicht

Doordat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van het Koninklijk Besluit Veilige Landen Terwijl het KB Veilige Landen de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dient gelaten te worden.

3.3.1. - Uitwerking van het tweede middel

47. Mocht uw Raad van oordeel zijn dat er een klaarblijkelijke niet-schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou bestaan (quod non), dan nog dient het KB Veilige Landen buiten toepassing te worden gelaten op grond van artikel 159 van de Grondwet omwille van schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet juncto de Procedurerichtlijn en juncto de materiële motiveringsplicht.

48. Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet passen de hoven en de rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

49. Volgens het Hof van Cassatie kan artikel 159 van de Grondwet worden toegepast door elk met eigenlijke rechtspraak belast orgaan. Daardoor slaat de bepaling niet alleen op de gewone hoven en rechtbanken, maar ook de administratieve rechtscolleges, zoals uw Raad. Het staat bijgevolg aan uw

Raad om de wettigheid van het KB Veilige Landen na te gaan, en met name te onderzoeken of het KB Veilige Landen, in zoverre het India kwalificeert als een veilig land, wel in overeenstemming is met artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsplicht.

50. Een lijst van veilige landen, in uitvoering van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, wordt bepaald door de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, op gezamenlijk voorstel van de minister [die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen] en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft ingewonnen.

51. Een eerste lijst van veilige landen werd vastgesteld bij KB van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Dit KB Veilige Landen is in werking getreden op 1 juni 2012.

52. Het KB Veilige Landen bepaalt in artikel 1, tweede lid, dat India als veilig land, in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, wordt aangewezen.

53. Op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet kan een land van herkomst als veilig beschouwd worden wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is voor vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (...) of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade (...).

54. De wetgever herneemt hier de letterlijke bewoordingen van bijlage II bij de Procedurerichtlijn die handelt over de aanmerking van veilige landen van herkomst voor de toepassing van artikel 29 en artikel 30.1 van de Procedurerichtlijn. Uit die bewoordingen blijkt duidelijk dat beide voorwaarden cumulatief dienen vervuld te zijn: zowel in het algemeen gezien als op duurzame wijze mag er geen sprake zijn van vervolging of van een risico op ernstige schade.

55. In zijn advies voor India schrijft de Commissaris-generaal voor de Staatlozen en de Vluchtelingen dat er in India tal van conflicten zijn. Zo schrijft de Commissaris-generaal:

India wordt geconfronteerd met verschillende groepen opstandelingen en separatisten en terrorisme (...) Niettemin blijven bepaalde conflicten onopgelost en blijven de acties van verschillende militante groepen een destabiliserend effect hebben op delen van het land.

Er bestaat een internationaal conflict tussen India en de Islamitische Republiek Pakistan betreffende Jammu en Kashmir. (...)

Een ander fenomeen is gewelddadig straatprotest, in hoofdzaak gericht tegen de massale legerpresentie in het gebied. (...)

In verschillende noordoostelijke staten leveren gewapende groepen strijd met leger en politie. Ze eisen een grotere autonomie. De jongste jaren is het aantal doden gedaald van 1051 in 2008, naar 853 in 2009 tot 322 in 2010. Belangrijkste actuele conflictgebieden zijn de staten Nagaland, Manipur en Tripura.

(...)

De Indiase premier noemt de revolutie van de Naxalieten, een maoïstische rebellenbeweging, de 'grootste interne dreiging voor de veiligheid van het land'. Er zijn tientallen Naxalistische groepen, maar de grootste is wel de Communistische Partij van India - Maoïst. Centrum van de opstand is de staat Chhattisgarh, maar er zijn ook acties in Bihar, Jharkand, West-Bengaleh, Orissa, Andhra, Pradesh en Maharashtra. (...)

Al die conflicten hebben een regionaal karakter. Voor burgers bestaat er de mogelijkheid om eventueel geweld te ontvluchten en een reëel alternatief binnen de grenzen van India te vinden.

56. Dezelfde inhoud staat te lezen in het CEDOCA-document omtrent India en de vraag of India beschouwd kan worden als een veilig land. Dit document dateert van 31 mei 2012, dus ruim 2 maanden na het hoger geciteerde advies van de Commissaris-generaal.

57. Samengevat kan er gesteld worden dat grote delen van India, tot de helft van het grondgebied, te maken hebben met intern geweld.

58. Op basis van het advies dat de Commissaris-generaal bezorgd heeft aan de Staatssecretaris voor Begroting, het Gezinsbeleid, en Asiel en Migratie kan onmogelijk afgeleid worden dat er in India in het algemeen gezien en op duurzame wijze geen vrees is voor vervolging of kans op ernstige schade.

59. Die vaststelling zou hoogstens kunnen gemaakt worden voor die delen van India waar er geen regionale conflicten zijn. Verzoeker stelt hier vast dat de wetgever geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid bepaald in artikel 30.1 van de Procedurerichtlijn op grond waarvan lidstaten derde landen kunnen aanmerken als veilig land. Dit artikel bepaalt dat dit kan inhouden dat een deel van een land kan aangemerkt als veilig indien de voorwaarden van bijlage II van de Procedurerichtlijn vervuld zijn. Door geen gebruik te maken van deze mogelijkheid kan de Koning alleen India in zijn geheel aanmerken als veilig land. Nochtans, zoals hoger geschreven blijkt India in zijn geheel in aanmerking genomen geen veilig land te zijn.

60. De vaststelling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er voor burgers de mogelijkheid bestaat om eventueel geweld te ontvluchten en een reëel alternatief binnen de grenzen van India te vinden is op algemene wijze gesteld en kan niet op die algemene wijze gelding vinden. Immers, volgens de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen moet de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief steeds op individuele wijze onderzocht worden rekening houdend met de persoon, zijn opleiding, zijn kwetsbaarheid, ... Deze beoordeling in concreto werd ook al opgelegd door uw Raad. Met name oordeelde uw Raad dat de bevoegde autoriteit moet aantonen dat ze rekening hield met de algemene omstandigheden in een land en met de persoonlijke situatie van de asielzoeker.

61. De aanwezigheid van een mogelijk intern vluchtalternatief kan dus niet gebruikt worden als bewijs of rechtvaardiging van een veilig land. Bovendien wordt een dergelijke mogelijkheid ook niet vermeld in de Procedurerichtlijn als een beoordelingsgrond voor de kwalificatie van een land als veilig land van herkomst.

62. Bovendien is uw Raad bij de beoordeling van het KB Veilige Landen gehouden tot richtlijnconforme interpretatie van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Volgens het Marleasing-arrest moet de rechter het nationale, recht zoveel mogelijk richtlijnconform uitleggen. De rechter moet bovendien binnen zijn bevoegdheid al het mogelijke doen om een met de richtlijnstrijdig resultaat te voorkomen.

63. Bijlage 2 van de Procedurerichtlijn leest als volgt:

‘Een land wordt als veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG; noch van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing; noch van dreiging van blind geweld bij internationale of interne gewapende conflicten.’

In het Frans: ,

‘Un pays est considéré comme un pays d'origine sûr lorsque, sur la base de la situation légale, de l'application du droit dans le cadre d'un régime démocratique et des circonstances politiques générales, il peut être démontré que, d'une manière générale et uniformément, il n'y est jamais recouru à la persécution telle que définie à l'article 9 de la directive 2004/83/CE, ni à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants et qu'il n'y a pas de menace en raison de violences indiscriminées dans des situations de conflit armé international ou interne.’

In het Engels:

‘A country is considered as a safe country of origin where, on the basis of the legal situation, the application of the law within a democratic system and the general political circumstances, it can be shown that there is generally and consistently no persecution as defined in Article 9 of Directive 2004/83/EC, no torture or inhuman or degrading treatment or punishment and no threat by reason of indiscriminate violence in situations of international or internal armed conflict.’

64. Uit bijlage 2 bij de Procedurerichtlijn volgt er dus met andere woorden dat er nooit sprake kan zijn van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van foltering, onmenselijke behandeling, noch van dreiging van blind geweld bij internationale of interne gewapende conflicten. Net dat laatste kan in het geval van India, afgaande op het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen onmogelijk volgehouden worden.

65. Door de kwalificatie als veilig land schendt het KB Veilige Landen dus niet alleen het artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet op zich, maar zeker in geval van richtlijn conforme uitlegging van artikel 57/6/1. Aangezien de omzettingstermijn van de Procedurerichtlijn verstreken is (sinds 1 december 2008) impliceert dit de verplichting om richtlijnstrijdige regels van nationaal recht buiten toepassing te laten.

66. Om een land te kwalificeren als veilig land dient volgens artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden te worden met de mate waarin 'bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van

a. de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;

b. de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees . Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15 § 2 van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c. de naleving van het non-refoulement beginsel;

d. het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

67. In haar advies schrijft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie:

‘In de praktijk verleent India tal van Tibetanen en Sri Lankanen asiel op basis van politieke en humanitaire gronden. Het verlenen van een vluchtelingenstatus door het UNHCR wordt door India niet

erkend. In de praktijk past India voor deze vluchtelingen het non-refoulementbeginsel toe. Sommige Afghaanse, Myanmarese en Tibetaanse vluchtelingen krijgen een verblijfsvergunning.'

68. Op dit ogenblik zijn 144 landen partij bij de Conventie van Genève. Slechts 49 landen, waaronder dus India zijn geen partij bij de Conventie van Genève. Deze vaststelling zou moeten nopen tot grote voorzichtigheid, in bijzonderheid wat betreft de naleving van het non-refoulementbeginsel.

69. De vaststelling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is erg laconiek wat betreft het respect voor het non-refoulementbeginsel.

70. UNHCR stelt over India het volgende:

'In India, growing concerns about national security threaten to further squeeze the protection space. India is not party to the 1951 Refugee Convention or its 1967 Protocol, nor does it have a national refugee protection framework. Nonetheless, the country hosts a large number of refugees and respects the principle of non-refoulement for holders of UNHCR documentation. India continues to grant asylum to a large number of refugees from neighboring States, protecting and assisting some 200,000 Tibetans and Sri Lankans: In the absence of a national legal framework for asylum, UNHCR registers asylum-seekers and conducts refugee status determination (RSD) in New Delhi, mostly for arrivals from Afghanistan and Myanmar. It also works to protect and ensure the well-being of more than 24,000 urban refugees and asylum-seekers.'

71. Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat India op algemene wijze het non-refoulementbeginsel zou respecteren. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet laat geen discretionaire bevoegdheid wat betreft het respect voor het non-refoulementbeginsel en impliceert dus een algemeen respect. Niet, in het geval van India, een gedeeltelijk respect van het non-refoulementbeginsel voor een bepaalde categorie van asielzoekers.

72. Het non-refoulementbeginsel is een algemeen internationaal beginsel op grond waarvan een vluchteling niet kan uitgewezen worden naar een land waar hij bedreigd wordt. Dit beginsel is cruciaal voor de effectiviteit van asielprocedures. Net zoals iemand niet een beetje zwanger kan zijn, kan het non-refoulementbeginsel ook niet een beetje gerespecteerd worden. Hierbij valt het op dat zowel de Commissaris-generaal als UNHCR voorzichtig zijn in hun beweringen omtrent non-refoulement beginsel. De Commissaris-generaal spreekt in zijn advies enkel over Tibetanen en Sri-Lankanen. UNHCR spreekt enkel over vluchtelingen met UNHCR documentatie. Geen van beiden schrijven ze dat India het non-refoulementbeginsel respecteert.

73. In het verslag aan de Koning schrijven de Minister van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Europese Zaken, de Minister van Justitie en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat '(n)iettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze.'

74. De kanttekeningen die de Commissaris-generaal maakt moeten afgewogen worden tegen het wettelijk kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet om vast te stellen of ze al dan niet een bezwaar vormen voor een land om opgenomen te worden op een lijst van veilige landen. In dit geval kan niet anders dan vastgesteld worden dat uit het advies van de Commissaris-generaal, maar ook uit documenten van UNHCR blijkt, dat India niet beschikt over enig regelgevend kader inzake asiel, en dat India enkel 'in praktijk' voor bepaalde categorieën vluchtelingen het non-refoulementbeginsel respecteert.

75. In die zin betekent het opnemen van India als veilig land in het KB Veilige Landen een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht waaraan elke bestuurshandeling moet voldoen.

76. Op grond hiervan, en op grond van wat hierboven geschreven wordt, dient het KB Veilige Landen buiten toepassing gelaten te worden. Het kan aldus niet dienen als rechtsgrond tot het nemen van een beslissing in hoofde van verzoeker.

77. Verzoekende partij heeft, ter vrijwaring van al zijn rechten, een schorsings- en vernietigingsberoep ingediend bij de Raad van State houdende de schorsing en vernietiging van het KB Veilige Landen.

78. Het tweede middel is gegrond."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker meent dat uit het advies van de Commissaris-generaal met betrekking tot India en uit een cedoca-document aangaande India en de vraag of het kan beschouwd worden als een veilig land van herkomst, blijkt dat grote delen van India, tot de helft van het grondgebied; te maken hebben met intern geweld zodat bijgevolg onmogelijk kan gesteld worden dat er India in het algemeen en op duurzame

wijze geen vrees is voor vervolging of kans op ernstige schade. India in zijn geheel kan niet aangemerkt worden als een veilig land van herkomst. De vaststelling van de Commissaris-generaal dat er voor burgers de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief bestaat is op algemene wijze gesteld en kan niet op die algemene wijze gelding vinden. Volgens het UNHCR dient de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief individueel onderzocht te worden.

Bij de beoordeling of India een veilig land van herkomst is, heeft de Commissaris-generaal zich gesteund op een reeks uitgebreide en recente informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen en andere relevante internationale organisaties. De Commissaris-generaal is, rekening houdende met de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in India, de mate waarin vervolging of mishandeling in India voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt en met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet tot het advies kunnen komen dat er in India algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit echter niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om de asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Een individueel onderzoek van de asielaanvraag blijft noodzakelijk maar het vermoeden geldt dat er voor de asielzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 bestaat gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst. Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land niet als veilig kan worden beschouwd. Verweerder onderstreept dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor, noch in zijn verzoekschrift elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat India, in zijn specifieke situatie, niet veilig zou zijn en dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst werkelijk zou worden vervolgd of een reëel risico zou lopen op ernstige schade gezien de door hem aangehaalde problemen enerzijds geheel vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling. Anderzijds heeft de Commissaris-generaal eveneens vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat voor hem het interne vluchtalternatief niet zou openstaan, noch waarom hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten van zijn geboorteland. Bijgevolg kon de Commissaris-generaal, na een inhoudelijk en individueel onderzoek van verzoekers asielaanvraag, terecht in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst nemen.

Waar verzoeker er op wijst dat uit bijlage 2 van de Procedurerichtlijn blijkt dat er nooit sprake kan zijn van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van foltering, onmenselijke behandeling, noch van de dreiging van blind geweld bij internationale of interne gewapende conflicten opdat een land als veilig land van herkomst kan worden beschouwd, wat voor India niet kan worden volgehouden, merkt verweerder op dat verzoeker niet overtuigt. Waar verzoeker verwijst naar de Franstalige versie van bijlage II van de Procedurerichtlijn, waar er effectief sprake is van 'Un pays est considéré comme un pays d'origine sûr lorsque, sur la base de la situation légale, de l'application du droit dans le cadre d'un régime démocratique et des circonstances politiques générales, il peut être démontré que, d'une manière générale et uniformément, il n'y est jamais recouru à la persécution telle que définie à l'article 9 de la directive 2004/83/CE merkt verweerder op dat de Nederlandse, Engelse, Duitse, Spaanse, Portugese en Italiaanse versie geen melding maken van 'nooit'. In het Nederlands wordt aangegeven '... dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG ...' en in het Engels '... that there is generally and consistently no persecution as defined in Article 9 of Directive 2004/83/EC Wanneer er verschillen zijn tussen de verschillende taalversies van een richtlijn mag men voor de interpretatie van deze richtlijn niet zonder meer afgaan op één taalversie maar moet men eveneens naar de opzet en de finaliteit van de richtlijn kijken. Hieruit blijkt dat de heel strikte interpretatie van verzoeker niet kan weerhouden worden. Herhaaldelijk wordt er in de Procedurerichtlijn met betrekking tot het concept 'veilig land van herkomst' gewezen op een 'weerlegbaar vermoeden' dat een land veilig is. Bijgevolg, mocht een land pas veilig worden geacht indien er zich nooit vervolging of ernstige schade zou voordoen, zou de notie 'weerlegbaar' vermoeden zijn betekenis verliezen gezien het vermoeden per definitie onweerlegbaar zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat er op dit ogenblik 144 landen partij zijn bij de Conventie van Genève en slechts 49 landen, waaronder India, geen lid zijn, wat moet nopen tot grote voorzichtigheid, in bijzonderheid wat betreft de naleving van het non-refoulementbeginsel en waar hij vervolgens het UNHCR citeert en stelt dat hieruit bezwaarlijk kan afgeleid worden dat India op algemene wijze het non-refoulementbeginsel respecteert, stelt verweerder vast dat verzoekers argumentatie niet overtuigt. Vooreerst merkt verweerder op dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet niet eist dat, opdat een land kan beschouwd worden als een veilig land van herkomst, het de Conventie van Genève moet ondertekend hebben, dan wel dat het het non-refoulementbeginsel respecteert, wat voor India het geval is zoals blijkt uit het advies van de Commissaris-generaal. Bovendien blijkt uit de door verzoeker zelf aangebrachte informatie van het UNHCR eveneens dat India het principe van non-refoulement respecteert. Het tweede middel is niet gegrond.”

2.3.3. In het tweede middel uit verzoeker kritiek op het feit dat India voorkomt op de lijst van veilige landen. Verzoeker meent dat India niet voldoet aan de vier voorwaarden om over een veilig land te kunnen spreken.

Er dient te worden vastgesteld dat dit een wetskritiek van verzoeker betreft en een kritiek op het advies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is. Verzoeker geeft in het middel zelf aan dat hij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het koninklijk besluit van 26 mei 2012 bij de Raad van State, de instantie die daartoe wel bevoegd is. Het komt bijgevolg niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om na te gaan of India terecht voorkomt op de lijst met veilige landen van herkomst.

Daarnaast wordt erop gewezen dat verzoeker zijn persoonlijk belang bij deze kritiek niet aantoon, nu hij zijn kritiek vooral steunt op de omstandigheid dat India volgens hem sterk regionaal verschillend is en bepaalde regio's volgens hem niet veilig te noemen zijn. Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Punjab en niet uit één van de door hem opgesomde regio's die volgens hem niet veilig zouden zijn. Bovendien werden verzoekers asielmotieven door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volkomen vreemd werden bevonden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, wat verzoeker niet betwist.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”.*

Verzoeker laat een vrees gelden ten opzichte van India, een land waarvan de Belgische overheid heeft bepaald dat het een veilig land van herkomst is omdat het *“op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”* De enige reden waarom de asielaanvraag van een asielzoeker afkomstig uit een veilig land van herkomst wel in overweging zou kunnen worden genomen is wanneer uit zijn verklaringen wel zou blijken dat *“wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”*

Tevens wordt erop gewezen dat in het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, voor wat betreft India, de commissaris-generaal het volgende besluit: *“Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in India, de mate waarin vervolging of mishandeling in India voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in India algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.”*

Over verzoekers asielmotieven wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Voor wat betreft de door u aangehaalde asielmotieven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen vrees haar oorsprong vindt in gebeurtenissen die behoren tot de privé-sfeer en het gemeenrecht. U verklaarde niet naar uw geboorteland te kunnen terugkeren uit vrees voor represailles vanwege de vrienden van M. S., die u tijdens een ruzie -die zijn oorsprong vindt in een grondconflict- verwondde met een ijzeren staaf (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.8). Ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de

motieven waarop u uw actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling. De kern van het probleem waarop u zich baseert is louter van gemeenrechtelijk aard, hetgeen niet ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie. Uit uw asielmotieven blijkt dat u niet geviseerd wordt omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie of omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep, maar enkel omdat de (volgens u aan drugsverslaafde) vrienden van M. S. uit zijn op wraak nadat u hem met een ijzeren staaf neersloeg. Dergelijk problemen hebben geen uitstaan met de Vluchtelingenconventie.”

Verzoeker betwist dit motief niet. Bijgevolg, en gelet op wat hierboven overwogen werd, wordt niet ingegaan op verzoekers vraag om op basis van artikel 195 van de Grondwet, het koninklijk besluit van 26 mei 2012 buiten toepassing te laten.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van artikel 48/3, 48/4, 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht

Doordat, eerste onderdeel, tegenpartij stelt dat verzoeker onvoldoende gegevens heeft aangehaald om aan te tonen waarom verzoeker zich niet in een ander deel van India zou kunnen vestigen, tweede onderdeel, tegenpartij stelt dat geen enkel begin van bewijs neergelegd werd om identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas kan steven en derde onderdeel, de bestreden beslissing genomen werd op 28 juni 2012,

Terwijl, eerste onderdeel, de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in concreto moet onderzocht worden door de tegenpartij, tweede onderdeel, verzoeker niet noodzakelijkerwijs documenten moet voorleggen om als vluchteling te worden erkend, en derde onderdeel, de tegenpartij dient te beslissen binnen 15 dagen.

3.4.1. Uitwerking van het derde middel

79. Als uw Raad zou oordelen dat er een klaarblijkelijke niet schending is van de Grondwet (quod non), en als uw Raad zou oordelen dan het KB Veilige Landen niet buiten toepassing moet gelaten worden (quod non), dan nog is de bestreden beslissing genomen in strijd met de Vreemdelingenwet en is ze niet afdoende materieel gemotiveerd.

3.4.1.1. Eerste onderdeel: intern vluchtalternatief

80. Tegenpartij schrijft in de bestreden beslissing verzoeker niet aannemelijk maakt dat de door verzoeker aangehaalde problemen het lokale niveau overstijgen en verzoekende partij zich aldus niet op een andere plaats in India zou kunnen vestigen om zo eventuele problemen met de vrienden van M. Singh te ontlopen. De verklaring van verzoeker dat hij geen verwanten heeft in Delhi wijzigt volgens tegenpartij niets aan die vaststelling.

81. Verzoeker verwijst naar wat hierboven reeds werd uiteengezet met betrekking tot het bestaan van een intern vluchtalternatief. Deze mogelijkheid, moet op grond van eerdere rechtspraak van uw Raad, steeds in concreto onderzocht worden. Zo moet de Commissaris-generaal rekening houden met de algemene omstandigheden in het land en mét de persoonlijke situatie van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze afweging door tegenpartij werd gemaakt.

82. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

83. Het eerste onderdeel is gegrond.

3.4.1.2. Tweede onderdeel: niet voorleggen van enig begin van bewijs

84. Tegenpartij schrijft dat dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neergelegd heeft om zijn identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas te kunnen staven.

85. Tegenpartij kan niet redelijkerwijze eisen dat documenten dienen te worden voorgelegd opdat het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden geweigerd.

86. Het UNHCR Handbook (§196) stelt hierover:

‘In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner. ‘

87. De bestreden beslissing schendt artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

88. Bovendien kan de tegenpartij niet redelijkerwijs stellen dat verzoeker "geen enkel begin van bewijs neerlegde teneinde uw identiteit en nationaliteit (...) te kunnen staven" en vervolgens zonder enige schroom het KB Veilige Landen toepassen op verzoeker als onderdaan van India. Als volgens

tegenpartij de identiteit niet vaststaat, en op grond daarvan mede geen beschermingsstatus kan toekennen, dan kan tegenpartij het KB Veilige Landen ook niet toepassen. De bestreden beslissing is daarom intern tegenstrijdig en schendt de materiële motiveringsplicht.

89. Het tweede onderdeel is gegrond.

3.4.1.3. Derde onderdeel: de beslissing werd niet genomen binnen de 15 werkdagen

90. Verzoeker is in België binnengekomen op 22 mei 2012. Volgens de bijlage 26 werd zijn asielaanvraag opgetekend op 25 mei 2012. Hij werd gehoord op 31 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken die het dossier heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op dezelfde datum.

91. Op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet moet de Commissaris-generaal een beslissing nemen binnen de 15 werkdagen. Dit betekent dat de Commissaris-generaal uiterlijk moest beslissen op 18 juni 2012. De bestreden beslissing dateert van 28 juni 2012.

92. In tegenstelling tot artikel 52/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt artikel 57/6/1 niet dat de Commissaris-generaal een beslissing moet nemen binnen de 15 dagen nadat de minister of zijn gemachtigde hem ter kennis gebracht heeft dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek. Derhalve is het vertrekpunt van de termijn woensdag 28 mei 2012.

93. Ook al lijkt op het eerste zicht artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geen rechtsgevolgen te bepalen bij het niet respecteren van die termijn, toch kan uit de afwezigheid van een expliciet rechtsgevolg geen niet besloten worden dat het hier een termijn van orde betreft.

94. Zoals hierboven reeds geschreven is de bedoeling van de bepaling om de procedure te versnellen, oneigenlijk gebruik van de procedure tegen te gaan, en het aantal asielaanvragen te laten dalen. Omwille van dezelfde reden werd de aan uw Raad geen volle rechtsmacht toegekend, maar worden beroepen tegen deze beslissingen behandeld in het annulatiecontentieux. De gevolgen voor verzoeker zijn dus groot. Ook al wordt een beslissing ten gronde genomen over de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming, voor hem staat geen beroep met volle rechtsmacht open. Een annulatieberoep biedt evenwel niet de waarborgen opgelegd door artikel 13 EVRM wanneer de asielzoeker een verdedigbare grief heeft op grond van artikel 3 EVRM. In geval van verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM vereist de rechtspraak bovendien dat het beroep schorsende werking moet hebben. Uit artikel 57/6/1 volgt dus minstens een impliciet rechtsgevolg, dat na het verstrijken van de termijn, bij een onderzoek ten gronde, opnieuw een beroep met volle rechtsmacht open staat.

95. De bestreden beslissing schendt artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en 3 EVRM.

96. Het derde onderdeel is gegrond.

97. Het derde middel is gegrond."

2.4.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Verzoeker voert aan dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief steeds in concreto moet worden onderzocht waarbij rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, wat in casu niet is gebeurd.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker kon de Commissaris-generaal terecht oordelen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij zich niet elders in India zou kunnen vestigen om de problemen met de vrienden van M. Singh te ontlopen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen andere elementen aan die hier alsnog een ander licht op werpen.

2.4.2 Verzoeker meent dat verwerende partij niet redelijkerwijze kan eisen dat documenten dienen te worden voorgelegd en verwijst ter ondersteuning naar § 196 van het UNHCR handboek. Bovendien kan verwerende partij niet redelijkerwijs stellen dat verzoeker geen begin van identiteit of nationaliteit aanbrengt en vervolgens zonder schroom toepassing maken van het KB Veilige Landen op verzoeker als onderdaan van India.

Verweerder repliceert dat de bestreden beslissing terecht aangeeft dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van zijn identiteit, zijn nationaliteit, reisroute of van zijn asielrelaas. Verweerder benadrukt dat de bewijslast in beginsel op verzoeker berust en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Vervolgens is het de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205).

Voorts werpt verweerder nog op dat, los van het feit verzoeker geen begin van bewijs van nationaliteit aanbrengt, er niet getwijfeld wordt aan verzoekers Indiase nationaliteit, zodat de Commissaris-generaal wel degelijk kon stellen dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3 Verzoeker haalt aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de 15 werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt op dat de termijn voorzien in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet wel degelijk een termijn van orde betreft en de wet hierin geen sanctie voorziet. Verzoeker geeft ook niet op afdoende wijze aan welk belang hij zou gehad hebben bij het eerder ontvangen van zijn beslissing. Waar verzoeker stelt dat uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet minstens een impliciet rechtsgevolg volgt, namelijk dat na het verstrijken van de termijn bij een onderzoek ten gronde opnieuw een beroep volle rechtsmacht openstaat, kan verzoeker geenszins gevolgd worden.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

2.5 De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, werden kenbaar gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

2.4.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4.3.1. Verzoeker voert aan dat het motief betreffende het intern vluchtalternatief gebrekkig is gemotiveerd omdat niet *in concreto* werd onderzocht wat de algemene omstandigheden in het land zijn en wat de persoonlijke situatie van verzoeker is, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat deze afweging werd gemaakt.

Dit motief van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Daarenboven moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw geboorteland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou moeten koesteren. Zo heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat uw problemen het lokale niveau overstijgen en u aldus niet op een andere plaats in India zou kunnen wonen om zo eventuele problemen met vrienden van M. Singh te ontlopen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaring als zou u in Delhi geen verwanten hebben, wijzigt hieraan niets (zie gehoorverslag CGVS, p.9).”

Dit motief betreft de subsidiaire bescherming en hieruit blijkt niet dat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst en met verzoekers individuele situatie. Verzoeker lijkt uit het oog te verliezen dat de commissaris-generaal *in casu* een beslissing heeft genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en dat geen toepassing werd gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Bovendien werd uitdrukkelijk geoordeeld dat verzoekers ingeroepen vrees haar oorsprong vindt in gebeurtenissen die behoren tot de privésfeer en het gemeenrecht en dat ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de motieven waarop verzoeker zijn actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel. De algemene situatie in het land van herkomst heeft bijgevolg geen invloed op verzoekers probleem dat zich in de privésfeer situeert. Er diende hierover bijgevolg niet afzonderlijk te worden gemotiveerd. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit bovenvermeld motief dat daar wel degelijk rekening mee werd gehouden: verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijn problemen het lokale niveau overstijgen en hij niet op een andere plaats in India zou kunnen wonen. Verzoeker toont niet aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk is.

2.4.3.2. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij niet redelijkerwijze kan eisen dat documenten dienen te worden voorgelegd opdat het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming kan worden verkregen. De verwerende partij kan evenmin stellen dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegde om zijn identiteit en nationaliteit te staven en vervolgens het koninklijk besluit van 26 mei 2012 op verzoeker als onderdaan van India toepassen. Het is tegenstrijdig om te stellen dat verzoekers identiteit niet vaststaat en toch het koninklijk besluit van 26 mei 2012 toe te passen.

Er dient te worden herhaald dat verzoeker niet betwist dat werd vastgesteld dat zijn asielmotieven van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie, zodat hij niet aannemelijk maakt dat er wat hem als onderdaan van een veilig land betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit vormt het niet betwist hoofdmotief van de bestreden beslissing. Er worden nog andere motieven gegeven en op het einde van de bestreden beslissing wordt "volledigheidshalve" opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegde teneinde zijn identiteit, nationaliteit, reisroute of asielaanvraag te staven. Deze volledigheidshalve toevoeging kan niet beschouwd worden als een doorslaggevend motief en uit de lezing van dit motief blijkt duidelijk dat het niet is omdat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd, dat hem geen status wordt toegekend. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen status weigert toe te kennen aan verzoeker, maar weigert om zijn asielaanvraag in overweging te nemen.

Waar verzoeker meent dat de beslissing intern tegenstrijdig is, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing niet blijkt dat getwijfeld wordt aan verzoekers nationaliteit. De loutere opmerking dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt inzake zijn nationaliteit, brengt *in casu* niet mee dat niet wordt aanvaard dat verzoeker van Indiase nationaliteit is. Er kan niet worden aangenomen dat de motieven intern tegenstrijdig zijn.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.4.3.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de vijftien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Bij de overschrijding van deze termijn wordt geen sanctie voorzien, zodat deze termijn van vijftien werkdagen een termijn van orde is en geen vervalltermijn. Verzoeker toont bovendien zijn belang niet aan bij het aanvoeren dat de beslissing te laat genomen werd gezien hij intussen over een legaal tijdelijk verblijf beschikte.

Waar verzoeker aan het overschrijden van de termijn het gevolg koppelt dat zijn zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volle rechtsmacht moet worden behandeld, wordt opgemerkt dat er geen wetsbepaling is die dit voorschrijft. In dit verband wordt ook verwezen naar hetgeen wordt gesteld onder punt 2.1.3. van dit arrest.

De schending van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.4.3.4. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling zou worden erkend. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij zou worden erkend als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker als onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging wordt genomen.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting de Raad lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, laat de Raad volledigheidshalve gelden dat hij in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Het derde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET